

Фота Надзеі БУЖАН.

ЛІСТ ДЗЕДУ МАРОЗУ

Дарагі Дзед Мароз! Усё, я вырашыла: з новага года пачынаю новае жыццё!

Напісала гэта і... злавіла сябе на думцы, што яблычак ад яблынькі недалёка коціцца. Толькі што пагаварыла па тэлефоне з мамай. На днях ёй павінны зрабіць аперацыю. Яна хвалюецца, накручвае сябе: і сама не заўважыла, як падчас размовы некалькі разоў папытала «а як я там?».

— А як ты тут? — чарговы раз спрабую вярнуць блізкага чалавека з надуманай будучыні ў цяперашні момант. Бо жыццё ўжо даўно даказала бессэнсоўнасць тых хваляванняў. Усё роўна будзе так, як павінна быць.

...Адночы настаўнік паклікаў сваіх вучняў, узяў белы ліст паперы, капнуў на яго чарніла і спытаў:

— Што вы бачыце?

— Чорную пляму, — адказаў першы.

— Кляксу, — выказаў здагадку другі.

— Чарніла, — упэўнена прамовіў трэці.

Настаўнік нічога не сказаў. Проста развярнуўся і сышоў. Адзін з вучняў вырашыў яго дагнаць і спытаў:

— Штосьці не так? Чаму вы засмуціліся?

Настаўнік цяжка ўздыхнуў:

— Ніхто з вас не ўбачыў белага ліста...

Гэтакаса і мы... З лёгкасцю бачым недахопы навакольных, слабыя месцы сваіх блізкіх, негатыўныя падзеі, дрэнныя прадвесці, сны. Пры гэтым ва ўпор не хочам заўважаць галоўнага — белага ліста. Мы не бачым сваё жыццё. Жыццё як Божы дар. Пастаянна адкладаем яго на заўтра, панядзелак, новы год...

Тысячу разоў ад самых розных людзей чула фразы накшталт: «абараню дыплом — вось тады жыццё пачнецца», «дабудуем кватэру — можна жыць», «адпачынаю не за гарамі — пажыву як чалавек», «на новую працу ўладкуюся — зажыву», «дзяцей на ногі паставім — пажывём нарэшце для сябе», «на пенсію выйду — можна пажыць»...

Усё б нічога, але... Пакуль мы адкладаем жыццё на потым — яно праходзіць. Ды і заўтра, панядзелка, новага года можа і не быць...

«Надзейка, ніяк не выплыў: (Мару пачаць новае жыццё без курсаў, з любімымі сябрамі, з панядзелка», — адказвае сяброўка на маё паведамленне ў аўторак. І, што вы думаеце, праз некалькі гадзін, не чакаючы таго няшчаснага панядзелка, забягае ў госці. Стомленая, ненафарбаваная, але забягае. Абдымае. Усміхаецца. І, сама таго не разумеючы, стымулюе мяне таксама не адкладаць ВАЖНУЮ справу. І пачаць нарэшце новае жыццё, не чакаючы новага года.

Надзея ДРЫЛА.

P.S. Дзед Мароз, ты, напэўна, чакаеш, калі я нарэшце ў цябе штосьці папрашу? А я і не збіралася. Бо зразумела: толькі тое, што аддаеш, застаецца з табой.

У новым, 2016-м, годзе вы знойдзеце

ў «Сямейнай газеце»:

— неверагодныя гісторыі кахання;

— карысныя парады і ідэі для ўсёй сям'і;

— незвычайныя вандрожкі;

— цікавыя конкурсы;

— душэўныя пасядзелкі на «Сямейнай кухні» і шмат чаго яшчэ...

**ЗАСТАВАЙЦЕСЯ З НАМІ!
БУДЗЕ ЦІКАВА!**

Сямейная газета

Выпуск № 20 (43)

■ Сустрэча без абцасаў

Вера СЯРДЗЮК:

«ВЯЛІКАГА ДУБА З МАЛЫМ КАРЭННЕМ НЕ БЫВАЕ»

У дружнай сям'і матушкі Веры (якая да таго ж ўзначальвае цэнтр падтрымкі сям'і і мацярынства «Матуля») ва ўсю ідзе падрыхтоўка да Новага года і Раства Хрыстовага. На падваконні стаяць зробленыя з дзеткамі са звычайных паўлітровых слоікаў падсвечнікі. На сцяне — праваслаўны адвент-каляндар з феій... Пакуль бацюшка не вярнуўся з працы, а дзеці глядзяць мультыкі ды вучаць урокі, мы размаўляем па душах пра сваё, жаночае. Хочацца верыць, што гэтая размова натхніць кожнага з вас не толькі на тое, каб таксама пачаць рыхтавацца да чароўных зімніх свят, але і перагледзець стаўленне да адносін у сваёй сям'і.

Фота Надзеі БУЖАН.

Пра святога Мікалая, санкі і незадаволеннага мужа

Штогод раблю адвент-каляндар. Гэта каталіцкая традыцыя, але яна мне вельмі падабаецца. Адвент дапамагае не забыцца пра важныя рэчы. Напрыклад, 19 снежня павесіць на барную стойку шкарпэткі, каб святому Мікалаю было куды пакласці дзецям падарункі. Ведаеце, адкуль пайшла гэта традыцыя? У аднаго ўдаўца было тры дачкі. Паколькі ён не меў грошай выдаць іх замуж, то вырашыў прадаць у публічны дом. Святы Мікалай даведаўся пра гэта і кожнай дачцэ падкінуў мяшэчак з золатам ...Кожнаму з нас патрэбен добры дзядуля.

За елку ў нас адказваюць дзеці. Яны бяруць санкі і едуць па яе на кірмаш. 30 снежня,

калі пачынаецца традыцыйнае «а давайце прыбярэмся-перасварымся», мы з бацюшкам пакідаем дзяцей упрыгожваць елку, абяцаем па вяртанні штосьці смачненькае, а самі ідзем у кіно.

Раней Новы год сустрэкалі ўсёй сям'ёй. Але з нядаўняга часу айцец Павел стаў праводзіць начную службу. Бо ў нас у храме шмат самотных людзей. А адзінота ў навагоднюю ноч адчуваецца найбольш ярка. Першага студзеня мы звычайна збіраемся ў маёй мамы і «падводзім вынікі года». Нават у самых маленькіх пытаюцца: «А чаму ты навучыўся? Што зрабіў добрага?» Сёлета мы змайстравалі ёланку, на якую будзем

вешаць шарыкі са сваімі дасягненнямі. Я цалкам падтрымліваю каралеву з «Алісы ў краіне цудаў»: нават каб застацца на месцы, трэба вельмі моцна бегчы. І гэта пастаянны матыў нашых з бацюшкам размоў. Ці рэалізуем мы ўсе здольнасці, што ў нас уклаў Гасподзь? Ці ўсе магчымасці, якія Ён прадаставіў, мы змаглі распазнаць?

У хрысціянскім шлюбе пасля Бога ўсе сілы жанчына аддае мужу. Мой бацюшка таксама імкнецца зрабіць так, каб я адчувала сябе шчаслівай. Ён ніколі не спрабаваў пасадзіць мяне дома і прымусіць выключна супы варыць ды прыбіраць цэлымі днямі. Заўсёды бласлаўляе мае ініцыятывы. Я вельмі ўдзячная яму за гэта! Думаю, сакрэт устойлівасці нашага шлюбу ў тым, што ніхто з нас не становіцца перашкодай на шляху развіцця другога.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Нясумныя выхадныя

У МУЗЕІ ДЗЯЦІНСТВА

Лялькі — гэта стварэнні, якія жывуць у іншым вымярэнні

У Мінску з'явіўся інтэрактыўны Музей дзяцінства, з цацачнымі экспанатамі якога можна забаўляцца і нават ствараць іх самастойна. Наведвальнікаў пачастуюць ласункамі, правераць на пільнасць і ўцягнуць у гульню. Плануецца, што захапляльныя экскурсіі па інтэрактыўных залах заменіць школьнікам некаторыя ўрокі, якія настаўнік зможа правесці проста ў музеі.

У незвычайным месцы ёсць чым заняцца і дзецям, і дарослым. Як высветлілася на пробных экскурсіях (афіцыйна музей пачне працаваць толькі з 15 снежня), наведвальнікі ўсіх узростаў з аднолькавым імпэтам шукаюць схаваныя сярод экспанатаў каробачкі з надпісамі «пакаштуй» ці «панюхай», адказваюць на пытанні і ўдзельнічаюць у латарэі з чароўнага капелюша Гары Потара.

(Заканчэнне на 2-й стар. «СГ».)

Фота Яўгена ПЯСЕЦКАГА.

Захавальніца музея, студэнтка гістарычнага факультэта Белдзяржуніверсітэта Алеся ЧАРНЫШОВА, прызналася, што побач з такімі экспанатамі адчувае сябе вельмі камфортна.